

se ničija adresa nije mogla doznati drukčije no direktnim pitanjem. Nisu postojali nikakvi imenici. Ono što mu je O'Brajen u stvari rekao, značilo je 'ako budeš pozeleo da me vidiš, evo gde me možeš naći'. Možda će čak u rečniku biti sakrivena kakva poruka. No u svakom slučaju jedno je bilo sigurno. Zavera o kojoj je sanjao odista postoji, a on je upravo dosegao njenu spoljnu ivicu.

Znao je da će se pre ili posle odazvati O'Brajenovom pozivu. Možda sutradan, možda posle dugog odlaganja - nije bio siguran. Ono što se dešavalo bio je samo razvoj procesa koji je počeo pre nekoliko godina. Prvi korak je bila potajna, nemarna misao, a drugi otpočinjanje dnevnika. Onda je prešao s misli na reči, a s reči na dela. Poslednji korak je ono što će se desiti u podrumima Ministarstva Ljubavi. On je to prihvatio. Kraj je bio sadržan u početku. Ali ipak je bilo strašno; ili tačnije, slično prvom dahu smrti; osećao se kao da je u manjoj meri živ. Još dok je razgovarao s O'Brajenom, u trenutku kad je shvatio smisao njegovih reči, osetio se kao da mu je celo telo obuzela hladna drhtavica. Imao je osećanje da zakoračuje u hladnu vlagu groba; a od toga što je oduvek znao da je grob tu i da ga čeka nije mu bilo mnogo bolje.

7.

Vinston se probudi očiju punih suza. Džulija se sanjivo okrete pored njega, promrmljavši nešto što je verovatno bilo "Šta je?"

"Sanjao sam..." počeo on, pa se preseče. Bilo je previše komplikovano da bi se moglo iskazati rečima. Pored samog sna, postojalo je i sećanje vezano za njega koje mu se vratilo u pamet u onih nekoliko sekundi posle buđenja.

On ponovo leže, zatvorenih očiju, još uvek natopljen atmosferom sna. To je bio ogroman, svetao san u kome kao da se ceo njegov život pružao pred njim poput predela u letnje večer posle kiše. Sve se dešavalo u unutrašnjosti staklenog pritiskača, ali površina stakla beše postala nebeski svod, a ispod svoda sve se činilo prepravljeno jasnom mekom svetlošću u kojoj se moglo videti do beskrajnih daljina. Ceo san je bio obuhvaćen - na neki način čak i sadržan - u pokretu ruke koji je učinila njegova majka, a posle trideset godina ona Jevrejka koju je video u žurnalu kako pokušava da zaštiti dečacića od metaka pre nego što ih je helikopter oboje razneo u komade.

"Znaš li", reče on, "da sam do ovog trenutka verovao da sam ubio svoju majku?"

"A zašto si je ubio?" upita Džulija, gotovo spavajući.

"Nisam je ubio. Ne fizički."

U snu se beše setio trenutaka kad je poslednji put video majku, a nekoliko sekundi pre buđenja bio mu se vratio sav onaj venac sitnih događaja koji su ga okruživali. Posredi je bilo sećanje koje je godinama namerno potiskivao iz glave. U pogledu datuma nije bio siguran, ali kad se to desilo, nije mogao imati više od dvanaest, ako ne i samo deset, godina.

Otac je pre toga već bio nestao; nije se mogao setiti pre koliko vremena. Jasnije se sećao sulude nemirne atmosfere tog vremena: povremenih uzbuna zbog bombardovanja, skloništa u stanicama metroa, gomila ruševina na sve strane, nerazumljivih objava izlepljenih po uglovima ulica, bandi mladića u košuljama iste boje, ogromnih redova pred pekarama, isprekidane mitraljeske paljbe iz daljine - i iznad svega, činjenice da hrane nikad nije bilo dovoljno. Sećao se dugih popodneva koja je provodio s ostalim dečacima preturajući po kanti za đubre i gomila otpadaka, vadeći listove kupusa, sljuštene kore krompira, ponekad čak i komadiće ustajalog hleba koje su potom pažljivo čistili od pepela; i čekajući da prođu kamioni koji su išli izvesnom određenom maršutom a za koje se znalo da prevoze stočnu